

הדילת שהואשמה בכרשח הקברנים עקיבא פרסמן

ניהלה יומן במשך שש-עשרה ימי מעצרה

יומנו

אבנו-בניר

יום ראשון 15 ביוני

הניח שקדי ל.עוזר" לו להישר יעצרו אותי. לא האמנתי. השוטרים שהיו בבית בעת ששקבא נעצר היו אנושיים, הבינו כי אני לא צריכה ללכת איתו. עלתה על דעתי כל סיבה מדוע יעצרו אותי.

רק עובר חנייה ונידן את הבית. והטלפון צילצל. זה היה הספל. קצין במחלקה של זיגל. שחקר אותי עוד קודם לכן. הוא ביקש ממני להיות במשרד שלו ביום, בשעה 2 אחריצהריים. לא חשבתי שהולכים לעצור אותי. אילו רצו לעצור אותי, היו אומרים זאת בטלפון. הם יודעים שאני לא אברח. רק עכשיו, כשאני מכירה אותם, אני יודעת כמה הייתי טיפשה.

אבל לא טיפשה לגמרי. בכל זאת לקחתי איתי בתיק עוד חולצה ומיברשת-שיניים. אילו ידעתי בכירור ששוערים אותי, הייתי לוקחת עוד דברים. אבל כפי הנראה חשבתי שאם אני לא אקח, לא יעצרו אותי.

בצהריים ביקרו אותי חנייה צנטנר וידיד משותף שלנו. פתאום הבנתי כמה חנייה היא ידידת-אמת. אנחנו מכירות זמן רב, שתינו דוגמניות וצעדנו הרבה על מסלולים ביחד, אבל רק עכשיו אני מבינה כמה חנייה היא באמת ידידה. היא הביאה לי בקבוק חלב. אחרי-כך הבנתי שזה היה ביזבז. עד שחזרתי שוב לבית, מהמעצר, כבר החמיץ החלב. הרגשתי רע היום, כמו בחמשת הימים הקודמים, מאז נעצר עקיי בא והפשיטה הגדולה של המישטרה נערכה על הבית. אני עדיין המומה, גם מהמישטרה, גם ממה שקרה לעקיבא וגם מהי הפלה שהיתה לי באותו היום.

הידיד של חנייה אמר לי כי לדעתו המישטרה תעצור אותי, וכי זה עניין של ימים או אפילו שעות. המידע שהגיע מהי כלא היה שעקיבא לא נשבר, ואותו ידיד

מיכה בעת הוצאת פקודת-המעצר בבית-המישטרה ללחם ומרגרינה

החוקרים יספרו לי שפרסמן דיבר נגדי, כדי שאני אדבר נגדו. באופן מעשי זה לא יכול היה לשנות כלום, כיוון שאני לא יודעת שום דבר על הפרשה, אבל זה יכול היה לגרום לי למשבר נפשי פרטי משלי. כאשר יושבים לבד במעצר ומספריים לך שהאדם האהוב עליך בגד בך, זו מכה קשה. ובאמת השוטרים באו אלי עם הסיפור הזה, ואילו האזהרה המוקדמת של שורר, בוודאי הייתי נשברת ופזר רצת בכני.

טילפנתי לחנייה והיא אמרה שתבוא לקחת אותי באחת. חנייה טילפנה לאותו ידיד והוא הבטיח שעורך-דין שלו יהיה גם הוא במישטרה.

השוטרים התנהגו בצורה די תרבותית, אם כי בשעה הראשונה לא ידעתי בכלל בשביל מה קראו לי. שמו אותי בחדר, אמרו לי לחכות, ואף אחד לא בא לתקד אותי. אחרי-כך ניכנסה פנינה בן-יוסף לחדר. מאותו רגע ועד שהתחרתי, היתה פנינה זאת החוקרת. הנחית, והיריבה הכי

מאח

מיכל אדר

אחרי שישבתי כמה שעות לבד במשרד, הורידו אותי לחצר, והכניסו אותי למר-כונית אסקורט לבנה. בחצר ראיתי את דליה פרסמן, אשתו של עקיבא. עוד קודם לכן, כשהגעתי למישטרה, פגשתי אותה בחדר המדרגות. אמרתי לה שלום והיא לא ענתה לי. את דליה הכרתי, לא הכרות של ממש. אף פעם לא דיברנו, אם כי היא ידעה שאני המאהבת של בעלה ואני יודעת שהיא אשתו של עקיבא. היא נכחה כמה פעמים בחצונות-אופנה שלי.

גם את דליה הכניסו לאותה מכונית. דליה

גדולה שלי. פנינה הודיעה לי כי עוצרים אותי והחתימה אותי על טפסי מעצר. בינתיים הגיע גם העורך-דין. העורך-דין הוא מרדכי שורר, שאמר לי לקרוא לו מוטי. הוא נתן לי כמה עצות טובות. שמהן ניכר שהוא מכיר היטב את זיגל. את הדברים החשובים הוא לא אמר לי אלא כתב על נייר, מפני שידע כי מקלתי טים את השיחה שלנו. העצות שהוא נתן לי התבררו אחרי-כך כמועילות מאד, והתייברר לי שהוא ידע על מה הוא מדבר. הוא למשל אמר לי שקיימת אפשרות ש-

מיכה בדוגמנית ממיסעדות פאר